

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **Pfizer, spol. s r.o.**, se sídlem Praha 5, Stroupežnického 17, IČ: 492 44 809, zast. JUDr. Janou Marečkovou, advokátkou, se sídlem Praha 6, Křenova 438/7, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Praha 2, Palackého náměstí 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.3.2010, č.j. MZDR8102/2010

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 15.3.2010 č.j. MZDR8102/2010 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.922,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Jany Marečkové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv (dále jen „Ústav“) ze dne 29.12.2009, č. j. SUKLS153754/2009 ve věci změny výše a podmínek úhrady léčivých přípravků v zásadě terapeuticky zaměnitelných s léčivými přípravky náležejícími do referenční skupiny č. 87/1 – léčiva k terapii

Alzheimerovy choroby, p.o. a transderm. aplikace dle vyhlášky č. 384/2007 Sb., o seznamu referenčních skupin.

Ústav ve výroku č. 1 svého rozhodnutí stanovil v souladu s § 39c odst. 2 písm. a) zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění (dále jen „zákon o veřejném zdravotním pojištění“) pro referenční skupinu č. 87/1-léčiva k terapii Alzheimerovy choroby, p.o. a transderm. aplikace základní úhradu ve výši 38,60 Kč za obvyklou denní dávku (ODTD), a následně ve výrocích č. 2 až č. 38 rozhodl o výši a podmínkách úhrady jednotlivých léčivých přípravků. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 15.1.2010.

Žalovaný se pak jednotlivými námitkami žalobce zabýval v odůvodnění svého rozhodnutí a to na str. 32 – 40, 42, 43 a shledal veškeré odvolací námitky nedůvodnými.

Žalobce v žalobě uvedl, že se domnívá, že napadené rozhodnutí žalovaného vychází z hrubě nezákonně provedeného řízení, přičemž tato nezákonnost v řízení vedla k nezákonnému rozhodnutí a v konečném důsledku ke zkrácení práv žalobce.

Podle žalobce žalovaný nesprávně a nezákonně vypořádal námitku žalobce o tom, že součástí správního řízení měl být přípravek EXELON (kód SÚKL 29184 a 29188). Účelem a cílem námitky podle žalobce nebylo to, že by přípravky EXELON kód SÚKL 29184 a 29188 mohly zaměnit stanovenou úhradu v referenční skupině č. 87/1, ale zcela primárně a zásadně to, že cílem revize systému úhrad je, aby nedošlo právě k situaci, kterou Ústav svým pochybením způsobil, neboť v důsledku postupu Ústavu došlo na trhu k vytvoření nespravedlivé a hrubě diskriminační situace, kdy přípravky EXELON kód SÚKL 29184 a 29188 mají odlišnou základní úhradu od zbytku referenční skupiny. Tento stav je podle žalobce v rozporu s ust. § 39c odst. 1 zákona o veřejném zdravotním pojištění. Odůvodnění žalovaného, že nezařazení těchto přípravků je procesním pochybením, které ale nemá vliv na zákonnost rozhodnutí Ústavu, považuje žalobce za naprosto nedostatečné, neboť diskriminační dopad tohoto procesního postupu vůbec nezohledňuje. Žalobce má za to, že žalovaný se s odvolacím důvodem žalobce nevypořádal dostatečně a kromě toho jej vypořádal v rozporu s textem právní normy.

Žalobce dále namítal, že Ústav nesprávně aplikoval ust. § 39c odst. 5 zákona o veřejném zdravotním pojištění a odvolací orgán tuto nesprávnou aplikaci § 39c odst. 5 zákona o veřejném zdravotním pojištění v odůvodnění změnil, avšak principiálně postup Ústavu aproboval.

Správní orgány podle žalobce při aplikaci § 39c odst. 5 zákona o veřejném zdravotním pojištění musí posoudit, pro která onemocnění jsou přípravky spadající do skupiny látek uvedené v příloze č. 2 zákona o veřejném zdravotním pojištění používány a vyjít z rozdílné závažnosti takových onemocnění a významu terapeutické intervence pomocí jednotlivých přípravků spadajících do takové skupiny látek. Jinak se podle žalobce ust. § 39c odst. 5 zákona o veřejném zdravotním pojištění může stát pouhým formalistickým postupem. Žalobce se domnívá, že přípravek SYNTOSTIGMIN nenaplňuje pojem řádné farmakoterapie závažných onemocnění, k jejichž terapii se léčiva zařazená do skupiny látek specifikované v příloze č. 2 používají a už vůbec nemůže vystupovat jako vhodný zástupce skupiny přípravků spadajících do skupiny látek podle přílohy č. 2 zákona o veřejném zdravotním pojištění. Přípravek SYNTOSTIGMIN nemůže být podle žalobce posuzován jako nejméně nákladný přípravek ve smyslu ust. § 39c odst. 5 zákona o veřejném zdravotním pojištění.

Podle žalobce je také rozhodnutí žalovaného věcně nesprávné, když předpokládá, že pro skupinu látek č. 228 dle přílohy č. 2 zákona o veřejném zdravotním pojištění postačuje plné hrazení přípravku SYNTOSTIGMIN, protože tento přípravek nelze vůbec použít pro terapii pacientů s Alzheimerovou chorobou, tudíž tento přípravek nikdy nemůže být jediným reprezentativním zástupcem skupiny č. 228.

Žalobce také namítal, že se žalovaný nedostatečně a nesprávně vypořádal s jeho námitkou, že při aplikaci § 39c zákona o veřejném zdravotním pojištění nemohl Ústav kalkulovat s výší daně z přidané hodnoty ve výši 9%, když v den vydání rozhodnutí muselo být Ústavu zřejmé, že v okamžiku vykonatelnosti jeho rozhodnutí bude již DPH použitelná pro posuzované přípravky 10%. Podle žalobce pokud správní orgán konstitutivně zakládá existenci určitého práva, či jeho obsahu pro futuro a zároveň je pro obsah tohoto práva rozhodující obsah právní normy v době rozhodování platné, přičemž je správnímu orgánu zároveň zřejmé, že ke dni, kdy jeho rozhodnutí začne vyvolávat právní účinky, již bude platit jiná právní úprava, domnívá se žalobce, že k takové nové právní úpravě musí právní orgán přihlédnout. Jinak totiž Ústav vyvolal stav, kdy sice rozhodnutí je v okamžiku, kdy bylo vydáno, v souladu s platným právem, ale v okamžiku, kdy nabude právní moci, potažmo vykonatelnosti, již bude s platným právem v rozporu.

Žalobce rovněž uvedl, že se v odvolání dovolával mimo jiné toho, že napadené rozhodnutí je dále nepřezkoumatelné, neboť ani ze spisu ani z napadeného rozhodnutí žalovaného není jasné, jak Ústav zjistil dostupnost jednotlivých léčivých přípravků dle ust. § 39c odst. 2 písm. a) zákona o veřejném zdravotním pojištění. Ústav ve spise pouze podle žalobce konstatuje, že vychází z hlášení distributorů, ale ve spise jsou pouze Ústavem interpretované údaje. Obsahem hlášení distributorů jsou údaje o objemu léčivých přípravků, které distributor dodal do lékáren a dalším subjektům. Podle žalobce je-li systém hlášení a zpracování údajů od distributorů plně automatizován, neexistuje zároveň ani právní ani faktická překážka, která by bránila Ústavu v tom, aby tato hlášení učinil součástí správního spisu. Jestliže taková hlášení ve spise nejsou, je rozhodnutí Ústavu nepřezkoumatelné, neboť již při prvním kroku – stanovení dostupnosti pro účely výpočtu úhrady, není možné úvahy Ústavu ověřit. Podle žalobce žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že součástí spisové dokumentace je dokument „FU-FHZ-7 1-2q-kurz6 8 09-27112009.pdf“, ve kterém jsou uvedeny posuzované léčivé přípravky včetně počtu spotřebovaných balení, počtu spotřebovaných definovaných denních dávek i přepočít na procentuální zastoupení jednotlivých přípravků na trhu. Z tohoto dokumentu je podle žalovaného možné přezkoumat postup, kterým Ústav hodnotil dostupnost léčivých přípravků. Žalovaný podle žalobce rovněž uvedl, že pokud v průběhu správního řízení měl odvolatel důvodné podezření, že Ústav uvedl chybná data, měl uvést konkrétní skutečnosti, kterých se jeho vyjádření týká, a zároveň měl svá tvrzení podložit i relevantními důkazy. K tomu žalobce mimo jiné uvedl, že odvolacím orgánem uvedené údaje jsou již výsledkem zpracování hlášení distributorů, nejsou tedy originálním zdrojovým údajem, a kromě toho se jedná o údaje z části distribučního řetězce, do kterého nemá žalobce přístup. Žalobci není známo, zda jsou ostatní léčivé přípravky dostupné na trhu v České republice. Žalobce měl za to, že žalovaný postupoval nesprávně, když v napadeném rozhodnutí shledal postup Ústavu při posouzení dostupnosti jednotlivých přípravků jako přezkoumatelný.

Žalobce dále namítal, že žalovaný nedostatečně vypořádal námitky odvolatelů společností Janssen-Cilag s.r.o. a Novartis s.r.o. k tomu, že Ústav nedostatečně posoudil a nesprávně zhodnotil vzájemnou terapeutickou zaměnitelnost přípravků, které společně posuzoval.

Podle žalobce se pak žalovaný nevypořádal dostatečně s jeho námitkou, že Ústav vydal rozhodnutí, které v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu neobsahuje dostačující informace o tom, jak se Ústav vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce v odvolání rozhodnutí Ústavu vytýkal, že ve svém rozhodnutí uvedl, že se žádný z účastníků řízení ve věci nevyjádřil ve lhůtě podle § 39g odst. 5 zákona o veřejném zdravotním pojištění. Skutečnosti zachycené ve správním spise však zřetelně svědčí o tom, že v uvedené věci se ve lhůtě podle § 39g odst. 5 zákona o veřejném zdravotním pojištění vyjádřili nejméně účastníci řízení a to žalobce, Novartis s.r.o. a KRKA d.d. Ústav podle žalobce pak vzhledem k nepřesnosti závěru o tom, že se žádný z účastníků údajně nevyjádřil, jejich vyjádření a návrhy nijak nevypořádal.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě se zabýval jednotlivými námitkami žalobce, přičemž navrhl žalobu zamítnout.

Správní spis především obsahuje rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 29.12.2009 sp.zn. SUKLS153754/2009, odvolání žalobce ze dne 15.1.2010 a žalobou napadené rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví České republiky z dne 15.3.2010 č.j.: MZDR8102/2010.

Městský soud v Praze nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Při posuzování aktivní procesní legitimace žalobce se soud řídil právním názorem vysloveným v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 35/2013 - 63 ze dne 9.12.2014, v němž uvedený soud konstatoval, že žadatelé o stanovení výše a podmínek úhrady léčivých přípravků ze zdravotního pojištění podle § 39f odst. 2 písm. a) zákona o veřejném zdravotním pojištění, jako držitelé registrace těchto léčivých přípravků a účastníci správního řízení podle § 39g odst. 1 téhož zákona, jsou v rámci soudního přezkumu rozhodnutí v tomto řízení vydaného aktivně procesně legitimováni podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“). Následně soud vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Při jednání před Městským soudem v Praze, konaném dne 26.2.2015, oba účastníci řízení setrvali na svých tvrzeních, jakož i na svých procesních návrzích.

V posuzované věci soud vyšel z následující právní úpravy.

Podle § 39c odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb. Ústav zařazuje léčivý přípravek v rámci řízení podle § 39g do referenční skupiny. Základní úhrada léčivého přípravku se rovná základní úhradě referenční skupiny, do které byl léčivý přípravek zařazen. Základní úhrada je úhrada pro obvyklou denní terapeutickou dávku léčivých látek obsažených v léčivých přípravcích a je shodná pro celou referenční skupinu. Referenčními skupinami jsou skupiny léčivých přípravků v zásadě terapeuticky zaměnitelných s obdobnou nebo blízkou účinností a bezpečností a obdobným klinickým využitím. Seznam referenčních skupin stanoví Ministerstvo zdravotnictví prováděcím právním předpisem.

Podle § 39c odst. 2 písm. a) zákona č. 48/1997 Sb. se základní úhrada v referenčních skupinách stanoví ve výši nejnižší ceny pro konečného spotřebitele připadající na denní terapeutickou dávku léčivého přípravku nebo potraviny pro zvláštní lékařské účely zařazených do referenční skupiny, zjištěné v kterékoliv zemi Evropské unie pro léčivý

přípravek nebo potravinu pro zvláštní lékařské účely dostupné v České republice; dostupným léčivým přípravkem nebo potravinou pro zvláštní lékařské účely se rozumí takový léčivý přípravek nebo potravina pro zvláštní lékařské účely, jehož podíl na celkovém objemu prodeje v zásadě zaměnitelných léčivých přípravků nebo potravin pro zvláštní lékařské účely jedné léčivé látky činil v uplynulém kalendářním čtvrtletí nejméně 3 %; zahraniční cena pro konečného spotřebitele se pro účely stanovení základní úhrady upravuje o případné rozdíly ve výši daní a obchodních přírážek mezi státem, kde byla zjištěna, a Českou republikou.

Podle § 39c odst. 4 zákona č. 48/1997 Sb. u léčivého přípravku nebo potraviny pro zvláštní lékařské účely, který nelze zařadit do žádné referenční skupiny, Ústav stanoví základní úhradu léčivé látky v tomto léčivém přípravku nebo potravine pro zvláštní lékařské účely obsažené. Při stanovení základní úhrady Ústav postupuje podle odstavců 2 a 3 obdobně. Základní úhrada léčivého přípravku nebo potraviny pro zvláštní lékařské účely nezařazených do referenční skupiny, kterému byla maximální cena stanovena podle § 39a odst. 2 písm. b), činí nejvýše 70 % stanovené maximální ceny.

Podle § 39c odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. v případě, že po stanovení úhrady podle § 39b až 39e není v některé ze skupin léčivých látek uvedených v příloze č. 2 alespoň 1 léčivý přípravek plně hrazen, Ústav upraví rozhodnutím úhrady tak, aby nejméně nákladný léčivý přípravek náležející do této skupiny byl plně hrazen.

Podle § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. účastníci řízení jsou oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy 30 dní od zahájení řízení; tuto lhůtu Ústav může usnesením prodloužit.

Městský soud přezkoumával napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo v rozsahu námitek uplatněných v žalobě, a dospěl k závěru, že žaloba je zčásti důvodná.

V první řadě soud konstatoval, že žalobce v předmětném řízení s více účastníky je zásadně oprávněn k tomu, aby tam hájil svá práva a své právem chráněné zájmy. Nemůže se tedy ani v průběhu správního řízení, ani pak následně, tedy v řízení před správním soudem, domáhat ochrany práv jiných subjektů, kteří též byli účastníky řízení. Z tohoto důvodu tedy soud musel odmítnout jako nedůvodnou námitku žalobce, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s námitkami odvolatelů Janssen-Cilag s.r.o. a Novartis s.r.o. ohledně terapeutické zaměnitelnosti, tedy k tomu, že Ústav nedostatečně posoudil a nesprávně zhodnotil vzájemnou terapeutickou zaměnitelnost přípravků, které společně posuzoval.

Soud má za to, že pokud uvedení odvolatelé nějaké takové námitky v odvolání vznesli a pokud se s nimi odvolací orgán vypořádal nedostatečně, nebo nesprávně, bylo na nich, aby uplatnili takovou námitku vůči takovému postupu žalovaného, ale nemohl tuto námitku uplatnit žalobce, protože tato případná vada postupu se žalobce nedotkla. Jedinou výjimku by pak představovala situace, kdyby nějakým způsobem takové pochybení odvolacího orgánu koneckonců zasáhlo právě i práva žalobce. Ale to žalobce v žalobě nijak netvrdí, ani to z ní nevyplývá.

Obdobný závěr je pak nutno učinit ohledně první žalobní námítky, která se týkala toho, že součástí řízení měl být i léčivý přípravek EXELON, konkrétně tedy s kódy 29184 a 29188. Ani tady není zřejmé, z jakého důvodu žalobce namítá tuto vadu řízení, jestliže tedy ani z obou rozhodnutí, ani z obsahu správního spisu a koneckonců ani z odvolání a ani

ze žaloby není zřejmé, že by byl žalobce v nějakém vztahu k tomuto přípravku a že by tedy nezahrnutím těchto dvou léčivých přípravků do řízení byl zkrácen na svých právech, ať už materiálních, nebo procesních. Takovou skutečnost žalobce v žalobě netvrdil, a jeho žalobní námitka už jen z tohoto důvodu musela být odmítnuta jako nedůvodná.

Dále soud neshledal důvodnou námitku, že je nepřezkoumatelné, jak Státní ústav pro kontrolu léčiv zjistil dostupnost jednotlivých léčivých přípravků. Žalobce v žalobě tedy poměrně obsáhle popisoval, jak Ústav zjišťoval údaje o dostupnosti jednotlivých léčivých přípravků a namítal zejména to, že nebylo možno si údaje ověřit, že neměl k nim přístup a tudíž se nemohl jimi nijak zabývat. Ovšem z předmětné žalobní námitky není nijak zřejmé, jak se tato skutečnost měla opět dotknout jeho práv. Žalobce neuvedl nic o tom, jaký zásah do jeho práv taková situace znamenala a co by bylo v té věci jinak, kdyby se k těmto údajům mohl dostat, tedy kdyby tyto údaje měl k dispozici. Vzhledem tedy k nekonkrétnosti této žalobní námitky nemohl ani jí soud vyhovět.

Důvodnými ovšem soud shledal námitky, které se týkaly jednak záležitosti nesprávně, podle mínění žalobce, zvoleného nejméně nákladného přípravku UBRETID a dále, které se týkaly nesprávného zohlednění sazby daně z přidané hodnoty.

Pokud jde o přípravek UBRETID, žalobce v odvolání ohledně tohoto přípravku uplatnil dvě námitky. Za prvé to, že tento přípravek není nejméně nákladným přípravkem a za druhé, že vlastně nepatří do okruhu léčivých přípravků používaných při léčení Alzheimerovy choroby. Odvolací správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí shledal, že UBRETID byl ze strany správního orgánu I. stupně jmenován nesprávně, neboť jaksi skutečně není tím plně hrazeným, ale vůbec nijak se nevypořádal s tím, zda tedy ten přípravek, který byl nalezen jako náhrada za UBRETID, tedy přípravek s názvem SYNTOSTIGMIN, a který tedy je plně hrazen, zda po té takříkajíc materiální stránce vyhovuje tomu, co žalobce namítal. Zda tedy vůči němu nelze uplatnit stejné námitky, jaké uplatnil žalobce vůči přípravku UBRETID v odvolání. S předmětnou argumentací žalovaného tak, jak je uvedena v odůvodnění napadeného rozhodnutí, se soud nemohl tedy dostatečně ztotožnit, protože se v podstatě touto záležitostí žalovaný vůbec nezabýval. Odvolací správní orgán se víceméně vůbec nevypořádal se vztahem tohoto léčivého přípravku k léčení Alzheimerovy choroby. Jakási obsáhlejší argumentace, která vysvětluje postoj odvolacího správního orgánu v této věci, se objevila až ve vyjádření žalovaného k žalobě. Tam tedy žalovaný poměrně podrobně rozepsal, proč tedy předmětnou odvolací námitku shledal důvodnou, proč vzal za relevantní, že oním prostředkem místo přípravku UBRETID je přípravek SYNTOSTIGMIN a že tento vyhovuje. Jeho argumentace v podstatě spočívá v tom, že jde o léčivý přípravek, pro nějž je zajištěna plná úhrada, přičemž jde o přípravek zařazený do skupiny č. 228 přílohy zákona a tím jsou zákonná kritéria splněna. Tuto argumentaci tedy soud nemohl akceptovat, protože jednak je uvedena až ve vyjádření k žalobě, tzn. odůvodnění odvolacího rozhodnutí ji vůbec neobsahuje, a v tomto smyslu tedy není nijak přezkoumatelné, a navíc podle názoru soudu nedostatečně zohledňuje skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí se týkalo výslovně tří léčivých přípravků určených k léčbě Alzheimerovy choroby. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19.4.2012, č.j. 4 Ads 152/2011-62 „nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nelze dodatečně zhojit případným podrobnějším rozбором právní problematiky učiněným v řízení před soudem (srov. rozsudek ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 – 58), tedy ani pozdějším uvedením důvodů vedoucím k vydání správního rozhodnutí.“ Takže odkaz žalovaného na to, že přípravek SYNTOSTIGMIN zkrátka patří do skupiny č. 228 a tím je jaksi záležitost dostatečně vyřízena, podle soudu nemůže obstát.

Soud shledal důvodnou také námitku, která se týkala vypořádání se s otázkou sazby daně z přidané hodnoty, když rozhodováno ve věci bylo koncem roku 2009, tedy rozhodnutím správního orgánu I. stupně, kdy tedy platila ještě 9% sazba daně z přidané hodnoty, avšak účinky prvoinstančního rozhodnutí začalo mít až v roce 2010, kdy už tedy došlo ke změně sazby daně z přidané hodnoty. Odvolací správní orgán reagoval na námitku, která byla v tomto směru vznesena v odvolání, ale vypořádal se s ní tak, že zkrátka správní orgán I. stupně rozhodoval za právního stavu, kdy platila 9% sazba daně z přidané hodnoty a s tím, že se tedy vlastně nedá nic dělat.

Městský soud v Praze se obdobnou záležitostí zabýval již v roce 2013, konkrétně v rozsudku ze dne 13.5.2013, č.j. 10Ad 20/2010-78, kde konstatoval, že „Vydává-li správní orgán rozhodnutí, které ze zákona působí účinky do budoucna, je jeho povinností zohlednit právní úpravu účinnou v době, kdy jeho rozhodnutí začne vyvolávat právní účinky, je-li v době jeho rozhodování již platná. Právě to je účelem prodlevy mezi platností a účinností právního předpisu, aby se subjekty právních vztahů, státní orgány z toho nevyjímaje, mohli na novou právní úpravu připravit. V daném případě přitom nemělo správní rozhodnutí působit právní účinky za účinnosti devítiprocentní sazby DPH a Ústav tedy měl přihlídnout při svém rozhodování již ke znění zákona o DPH účinného od 1.1.2010. Nadto pak je třeba poznamenat, že žalovaný již rozhodoval v době, kdy vyšší sazba DPH odpovídala právní úpravě nejen platné, ale také účinné v době jeho rozhodování a měl proto ke změně právní úpravy při svém rozhodování přihlídnout a ve svém rozhodování ji zohlednit. Odvolací řízení tvoří s řízením prvoinstančním jeden celek a i pro rozhodování v odvolacím řízení platí, že rozhodnutí musí být v souladu s právním stavem v době vydání rozhodnutí. Odvolací orgán proto nemůže vycházet jen z právního stavu v době vydání prvoinstančního rozhodnutí.“

Osmý senát Městského soudu v Praze tedy dospěl k závěru, že není důvod se od tohoto závěru koncipovaného v rozsudku desátého senátu odchýlit, tady je podle názoru soudu skutečně nutno vzít v úvahu tu skutečnost, že rozhodnutí Ústavu je rozhodnutím, na rozdíl od řady jiných správních rozhodnutí, které působí do budoucna. To znamená, že není jím nijak hodnocen stav, který byl, ale zakládají se jím tedy práva a povinnosti jaksi v čase nadcházejícím. A pokud tedy v době, kdy bylo rozhodováno, což bylo 29.12.2009, bylo zřejmé, že v období, kdy bude předmětné rozhodnutí platit, kdy nabude tedy účinky, bude sazba jiná, měl to v každém případě zohlednit odvolací správní orgán, zejména za stavu, kdy na tuto skutečnost žalobce v odvolání výslovně poukázal a takového zohlednění nové úpravy se domáhal.

Konečně soud shledal důvodnou námitku, že se žalovaný nevypořádal dostatečně s jeho námitkou, že Ústav vydal rozhodnutí, které v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu neobsahuje dostačující informace o tom, jak se Ústav vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce v odvolání rozhodnutí Ústavu vytýkal, že ve svém rozhodnutí uvedl, že se žádný z účastníků řízení ve věci nevyjádřil ve lhůtě podle § 39g odst. 5 zákona o veřejném zdravotním pojištění. Skutečnosti zachycené ve správním spise však zřetelně svědčí o tom, že v uvedené věci se ve lhůtě podle § 39g odst. 5 zákona o veřejném zdravotním pojištění vyjádřili nejméně účastníci řízení a to žalobce, Novartis s.r.o. a KRKA d.d. Ústav podle žalobce pak vzhledem k nepřesnosti závěru o tom, že se žádný z účastníků údajně nevyjádřil, jejich vyjádření a návrhy nijak nevypořádal. Žalovaný opravdu tak, jak žalobce v žalobě uvedl, k uvedené námitce v žalobcově odvolání konstatoval: „Ve finální hodnotící zprávě jsou vypořádány všechny obdržené námitky od všech účastníků řízení, nicméně administrativní chybou došlo

v odůvodnění napadeného rozhodnutí k vypořádání pouze části z nich. Platí však tedy, že Ústav se k námitkám ve 30 denní lhůtě vyjádřil podrobně v hodnotící zprávě. Proto se odvolací orgán domnívá, že výše namítaná vada nemá žádný vliv na správnost ani zákonnost rozhodnutí.“ Soud má za to, že vypořádání této námitky je zcela nekonkrétní, nevypovídá nic o tom, které námitky (konkrétně) byly vypořádány a které ne, nelze seznat, zda nevypořádané námitky byly takového charakteru, že by i žalovaným připuštěná vada neměla vliv na správnost ani zákonnost rozhodnutí. Nicméně, že postup Ústavu nebyl správný, k tomuto závěru dospěl i sám žalovaný, avšak ani on předmětnou vadu nikterak nezhojil, nenapravil. Zde je na místě uvést, že správní řízení tvoří jeden celek, a proto neodstranil-li ani žalovaný kvalifikovaně ve svém rozhodnutí vadu, které se dopustil správní orgán I. stupně, nezbyvá soudu nic jiného, než souhlasit s námitkou žalobce.

Vzhledem k výše uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil pro nedostatek důvodů a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2.000,- Kč a z nákladů zastoupení advokátkou. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů, tak, že jsou tvořeny podle § 9 odst. 3 písm. f) resp. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 odměnou za dva úkony právní služby uvedené v § 11 odst. 1 písm. a), d) [převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby] ve výši 2.100,- Kč za každý tento úkon a jednoho úkonu podle § 11 odst. 1 písm. g) [účast na jednání před soudem dne 26. 2. 2015] ve výši 3.100,- Kč, a podle § 13 odst. 3 související náhradou hotových výdajů za každý tento úkon ve výši 300,- Kč. Jelikož je zástupkyně žalobce plátcem DPH, je podle § 57 odst. 2 s.ř.s. součástí nákladů řízení rovněž náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z takto vypočtené částky. Náhradu nákladů v celkové výši 11.922,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. února 2015

JUDr. Slavomír Novák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Horáčková